

Slå på micken!

Du måste slå på micken så att du hörs! Hur ofta har inte den kommentaren hörts under denna tid med otaliga digitala möten på Teams, Zoom, Google Meet och allt vad de digitala plattformarna heter. Slå på micken så vi hör dig!

Den digitala kompetensen har förmodligen ökat oerhört på grund av pandemitidens sociala distansering. Vi har lärt oss att slå av och på micken. Att räcka upp en digital hand. Att skriva i chatten. Dela skärm.

Jag undrar hur Gud har det med den digitala kompetensen? Har han lärt sig att man måste slå på micken för att höras? Ibland undrar man ju. Och det där med att det är bra att ha kameran på så att man syns?

Jo visst kan man fromt svara att det handlar om att vi måste ställa in vår hörsel och vår syn. Vi måste lyssna på rätt våglängd. Vi måste vara tysta för att höra rösten. Jag har säkert skrivit det själv många gånger. Men man orkar ju inte alltid. Ibland vill man inte sitta tyst och meditera flera timmar och försöka urskilja den stilla viskningen. Ibland orkar man inte försöka ställa in rätt våglängd.

Gud, kan du slå på micken nu? Jag hör dig inte!

Och det där med kameran. Hur många distansstuderande elever

har inte slagit av kameran och sedan somnat ifrån lektionen?

Gud, gör du också så?

Psaltaren 44:24 Vakna! Varför sover du, Herre? Res dig!

Gud, slå på både micken och kameran så jag hör dig, så jag ser dig!

En några tusen år äldre variant av samma bön:

Psaltaren 28:1 Till dig, Herre, ropar jag. Min klippa, var inte stum! Svara mig inte med tystnad, då blir jag lik dem som lagts i graven.

I nästa psalm verkar det snarare som han ryter med full kraft:

Psaltaren 29: 3–9 Herrens röst över vattnen! Ärans Gud dundrar, Herren hörs över de stora vattnen. Herrens röst i sin kraft, Herrens röst i sin prakt, Herrens röst knäcker cedrarna, Herren knäcker Libanons cedrar. Han får Libanon att hoppa som en kalv, Sirjons berg som en vildoxe. Herrens röst slår blixtar, Herrens röst får öknen att skälva, Herren får Kadeshöknen att skälva. Herrens röst skrämmer hindarna att kalva, lämnar träden nakna.

Jag vet inte riktigt om det är den rösten jag vill höra. Den verkar lite för våldsam, lite för brutal.

Slå på micken! Kanske är det en riskabel bön att be?

Tänk om rösten är en annan än jag tror? Tänk om den säger något annat än jag väntar mig?

Vill jag verkligen höra den rösten? Vågar jag?

Kanske måste jag först be en annan lite mer försiktig bön?

Psaltaren 35:3 Säg till mig: Jag är din räddning.

Jo, det vill jag höra. Att Gud är min räddning. Det behöver

jag höra många gånger.

Och när jag hört de orden, kanske vågar jag då vara lite mer frimodig. Kanske vågar jag då be:

Gud, slå på micken! Jag vill höra vad du säger!